

ARQUITECTURA I URBANISME ► Fa 32 anys l'arquitecte manresà Miquel Àngel Prunés va dedicar el seu projecte de final de carrera al teatre Conservatori. Hi va fer aflorar la part del claustre del segle XVIII que guarda el teatre, i va convertir les dues fileres d'arcades paral·leles en dos carrerons per on travessar el teatre per dins, amb accés directe al carrer. Un projecte que el pla general i la consulta han posat d'actualitat

El projecte de carrera d'un arquitecte fet fa 32 anys ja salvava el Conservatori i el claustre

► El manresà Miquel Àngel Prunés va dedicar el seu treball acadèmic a millorar la relació entre el teatre, les restes del segle XVIII i Sant Domènec

GEMMA CAMPS | MANRESA

■ Un teatre Conservatori que té com a peculiaritat la recuperació del claustre que hi ha a l'interior, de manera que per dues de les fileres d'arcades que el componen es pugui travessar per dins accedint-hi pel carrer. Un edifici transformat pel cantó de la plaça de Sant Domènec, on guanya un vestíbul porxat, amb un bar a una banda i els vàters de Plàcido a l'altra; i amb el cantó que dona al carrer de Jaume I destinat al petit comerç. No és un projecte que hagi sorgit ara fruit de la consulta ciutadana que ha decidit mantenir el teatre. Té 32 anys i el seu autor és l'arquitecte manresà Miquel Àngel Prunés, que va dedicar al Tori el projecte de final de la carrera.

Prunés ha treballat d'arquitecte municipal a Cardona -on va dirigir l'Escola Taller i es va encarregar de la rehabilitació i restauració del nucli antic- i a Berga, i d'aparellador municipal a Callús i a Artés, i va ser l'autor de la rehabilitació de l'edifici de Pielsa al carrer de Carrió, un bon exemple de com fer lluir uns porxos per als quals, comenta, va batallar molt: «anaven a terra i em vaig haver d'imposar al constructor per conservar-los; per recuperar l'arquitectura neoclàssica industrial de la primera fàbrica de sabates de Catalunya». Guarda amb molta cura els dibuixos del seu projecte per al Conservatori, quan encara es feien amb Rotring; res d'informàtica, una feinada. Va trigar un any a tenir-lo acabat.

Explica que la idea li va venir al cap a través dels seus avis materns, que vivien a ca la Buressa, on té ell l'estudi, i sovint expressaven en veu alta el desig que algú millorés la relació del teatre amb la plaça.

Com dos nous vials

L'arquitecte assenyala que donar utilitat a les restes del claustre -un tema del qual s'ha parlat molt en el debat previ a la consulta- té com a objectiu principal que «es puguin visitar i formin part de la plaça. Véns del Passeig i, a peu pla, pots entrar cap al carrer de Sant Tomàs a través dels dos nous vials» passant per l'interior del teatre mitjançant les dues fileres d'arcades. En el projecte canvia de lloc el bar (Maïami) per posar-lo a la cantonada «on hi ha més flux de gent», on ara hi ha el quiosc de diaris, i conserva on estan, tot i refor-

Els pilars fan sis metres d'alçada

► Les restes que hi ha a l'interior del teatre Conservatori, construït l'any 1887 a l'interior del claustre del convent dels frares dominics, té unes dimensions que ajuden a entendre la importància, no només de conservar-les íntegrament, com ja estableix el pla de protecció del patrimoni manresà, sinó de fer-les lluir. Entre un pilar i l'altre hi ha tres metres. L'alçada dels pilars és d'entre sis i sis metres i mig i l'espai entre les arcades, de quatre metres i mig. De les quatre fileres del claustre (s. XVIII) se'n conserven tres, una de les quals forma part del vestíbul del teatre pel carrer de Mestre Blanc.

mar-los de dalt a baix, els vàters de la pel·lícula de Berlanga com a «patrimoni de la nostra filmoteca». Ambdós espais formen part d'un nou edifici adossat a la caixa escènica del teatre que es caracteritza per tenir un porxo al mig. El bar queda a una banda i els vàters a l'altra. Prunés explica que, en comparació amb ara, «seria un afegit que faria guanyar espai a la plaça perquè regularia una mica en relació amb l'espai que ocupa el refugi de la guerra civil espanyola».

Conservar el pinyol (teatre i claustre) i eliminar la resta. «El que faig és que la ceba que tenim ara amb moltes cases que s'han anat sobreposant, com el refugi de la guerra civil, que és molt trist, me les carrego»; igual que la sala Sant Domènec. A la banda del Jaume I «el que vaig fer és una proposta de cubicles per a comerços de proximitat per revitalitzar el Barri Antic. Hi ha un forn de pa, una senyora que ven betes i fils...».

La plaça baixa de nivell

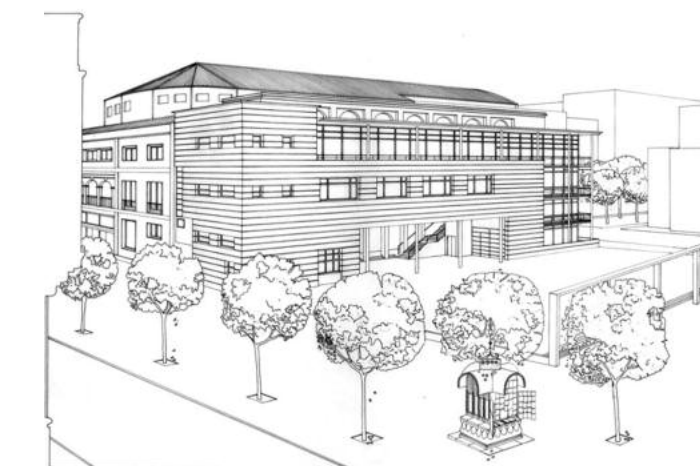
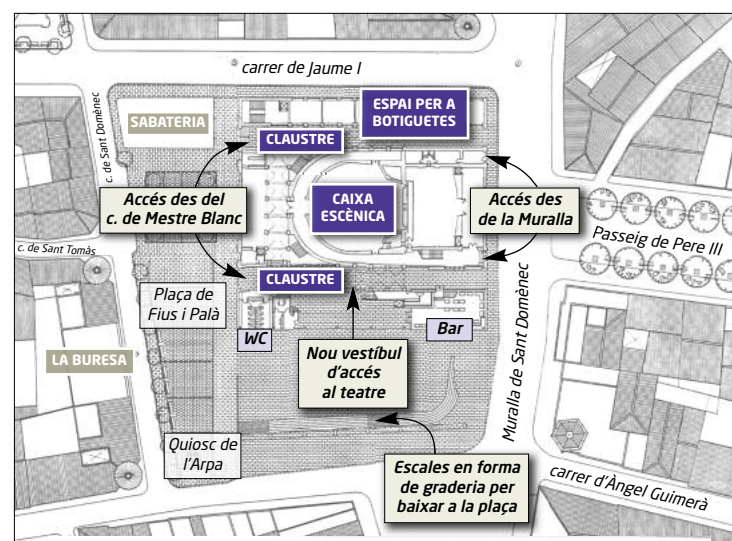
Un altre incorporació important té a veure amb el nivell de la plaça de Sant Domènec, que rebaixa fins al de la Buressa i del claustre, de manera que les escales que hi ha al voltant, que ara són de pujada a la plaça des de la Muralla, serveixen pel contrari: construïdes en forma de grada, permeten baixar des del perímetre a l'interior de la plaça, que esdevé d'aquesta manera una veritable àgora. «Faig

una plaça plana», evitant «les escales amb retalls, perquè continuament veig gent que cau i es fa mal», critica referint-se als graons de Fius i Palà.

Tot i insistir que es tracta d'un projecte d'estudiant, passat pel sedàs de l'experiència, Prunés comenta que si ara li ho encarreguessin faria més o menys el mateix. Diu que ell, que està empadronat a Sant Fruitós, hauria votat que no en la consulta celebrada a Manresa el cap de setmana del 10 i 11 de maig per preveure o no una plaça de Sant Domènec sense el teatre Conservatori en el pla general que s'està redactat. «Per tot Europa, on hi ha patrimoni el vetllen molt. Abans d'ensorrar res s'ha de raonar molt bé». A diferència del projecte presentat per l'Ajuntament en l'exposició amb els arguments a favor i en contra de mantenir el teatre, que proposava una plaça amb el claustre del segle XVIII a la vista, «el que faig és que esdevingui un carrer, una artèria. Ben il·luminat, s'hi poden fer exposicions, la gent s'hi pot aixoplugar quan plou... té moltíssimes possibilitats».

El bar-cafeteria té planta baixa i primera planta i, a l'altra banda del vestíbul buit, els urinaris comparteixen espai amb una oficina d'atenció ciutadana. En el projecte, Prunés conserva les llotges de la segona i tercera plantes, al costat de les quals conviuen les diferents dependències que proposa en l'edifici annex que hi enganxa per la banda de Sant Domènec.

LA PROPOSTA

Font: MIQUEL ÀNGEL PRUNÉS

BET PADRÓ

Miquel Àngel Prunés amb alguns dels plànols del seu projecte de final de carrera